

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t.j. vse administrativne stvari.

Gospodje volilci!

Naši kandidati za dopolnilne volitve v mestni zbor Ljubljanski so:

V I. razredu,

ki voli v 8. dan aprila:

dr. Alfonz Mosche, odvetnik v Ljubljani;

Ivan Murnik, cesarski svetnik in deželni odbornik v Ljubljani;

Miha Pakič, trgovec in hišni posestnik v Ljubljani;

Fran Ravnikar, deželni knjigovodja v Ljubljani.

Narodni volilni odbor.

Položaj v orijentu.

Ministerska kriza v Belem gradu se je nepričakovano zasukala. Kar čez noč postalo je toli laskavo pozdravljeno ministerstvo Ristićevo nemo-goče in „srbski Cavour“ izjavil je preteklo soboto kralju, da kabineta sestaviti ne more. Od kod ta nagli preobrat in kje so mu nagibi? O tem so mnenja razna. Može, ki že dlje časa opazujejo odnošaje srbske, zatrjujejo, da kralju Milanu sploh ni bilo do tega, da bi izgubil svojo desno roko, v vsem poslušnega Garašanina, marveč, da je le igral komedijo, katerej je bil glavni smoter, spoznati vse pristaše Ristićeve.

V tej trditvi je jako veliko verjetnosti in izvestno je, da je stranka Ristićeva prena-glo demaskovala vse svoje, dosedaj previdno zakrite političke baterije. Da je Milan v ministerski krizi res le komedijo igral, v katerej so glavnim gluma-čem uloge bile že naprej odkazane, o tem se takoj uverimo, ako si dogodke podrobneje ogledamo.

Ko je kralj Milan Ristića poklical, da pre-vzame sestavo novega kabineta, se je po daljšem pogajanju udal in vspregel na videz Ristićeve po-goje, katerih najglavnejši je bil pač ta, da se mo-ra vojska zmanjšati in da je ostane le toliko v orožju, kolikor jo je neobhodno potrebno. Milanu, ki ima jedino oporo v vojski, pa to ni moglo biti po volji, zategadelj uprizoril je jako lokavo spletko. Kra-

gujevaškega polkovnika Miškovića, katerega si je bil Ristić izbral svojim vojnim ministrom, si je pri-dobil, da je stavil take pogoje, katerih Ristić ni-kakor vsprejeti ni mogel.

Mišković zahteval je namreč, da se mu mora v vseh osebnih zadevah dovoliti popolna svoboda in da se mu mora za vojni budget dati 14 milijo-nov goldinarjev na razpolaganje. Naravno je bilo, da Ristić taki pogojev ni mogel vsprejeti, kajti si-cer bi imel vojni minister vso moč v svojih rokah, vsi njegovi kolegi bi v vojaških zadevah ne imeli nobenega upliva in Ristić sam, kot ministerski pred-sednik, bil bi le marioneta na žici vojnega ministra, oziroma kralja Milana.

Da je temu res tako, vidi se iz govora Mi-jatovića, ki se je v Bukureštu z nekaterimi Srbi o ministerski krizi razgovarjal. Govoreč o tem, da utegnejo radikalcı dobiti krmilo v roke, opomnil je, da kralj nikakor ne bode dovolil, da bi si radikalcı sami izbrali vojnega ministra. Milan hoče, da mora vojni minister biti kdo izmed njegovih ljudij, in ko bi radikalcı tega ne hoteli, bi to kazalo, da še vedno nameravajo spoditi kralja.

Da kolikor možno prepreči tako nevarnost, mora vojni minister Milanova kreatura biti, nezavi-sen od vseh ostalih ministrov, kajti Milan se ne more opirati na nobeno stranko več, ampak jedino le še na bajonete. Ker je pa tak položaj nenara-ven, ne more dolgo trajati in nemogoče ni, da do-bimo v kratkem iz Belegagrada zopet kako nepri-čakovano vest, kajti struna preveč napeta, rada poči in boj, ki se v Belemgradu bje mej Peter-burgom in Dunajem, bode se sedaj še intenzivneje nadaljeval.

Kakor v Belemgradu, isto tako so tudi v So-fiji razmere jako napete. Knez Aleksander, kate-remu „poštenı mešetar“ ob Sprevi potuho daje, iz-zivlje dan na dan rusko potrpežljivost, jedino za to skrbeč, da bi se vzdržal na prestolu. A tudi ruske potrpežljivosti utegne biti konec. Kneza Meščer-skega „Grazdanin“ je že pred par dnevi pisal, da ni daleč čas, ko utegne Rusija zasesti Bolgarsko. Vsled razmer, ki vladajo v kneževini in so po-gibeljne za evropski mir, bode Rusija prisi-ljena, to storiti, kakor je Avstrija svoje dni

zasela Bosno in Hercegovino. V enakem zmislu pisan je telegram, ki so ga „Daily News“ v 4. dan t. m. iz Peterburga dobila in ki slove: Ako knez Aleksander v svojem uporü Evropi nasproti ne od-jenja, bode Rusija prisiljena, zasesti Bolgarijo in Vzhodno Rumelijo. Ta načrt izvršil bi se v pri-hodnjih tednih, morebiti celo, dokler še biva car v južni Rusiji. Za okupacijo odločena sta 11. in 12. voj, ki spadata v Kijevski vojaški okraj. Vsak hip se sme pričakovati, da se mobilizujeta.

Gotovo ni, da bi bil telegram v „Daily News“ pristen in na faktih osnovan, a Madjari se že pečajo z omenjeno eventualnostjo. Ker sedaj pri nas Mad-jari na prve gosli godejo, neso njih izjave brez vsega pomena. Tako piše „P. Lloyd“ v nedeljskejši številki: Ni ga ministra v Avstro-Ogerske, da bi okupacije Vzhodne Rumelije po ruski vojski ne zmatral za na-povedbo vojne in kdorkoli je v Downing-Streetu na krmilu, ne bode mogel drugače nego postaviti se na stran Avstro-Ogerske.

Seveda ima tudi v teh stvkih glavno besedo madjarski šovinizem in Arpadovih potomcev slepa strast proti Rusom, a tajiti se ne da, da je kon-stelacija ozbiljna in da neznaten dogodek utegne sprožiti velike dogodke, ki bi pretresali vso Evropo.

Govor poslanca g. prof. Šukljeja

v državnozbornski seji dne 30. marca.

Visoka zbornica! Oglasil sem se že bil za be-sedo pri naslovu „centralno vodstvo“ in to zatega-delj, ker moja razlaganja, ki se tičejo deloma sploš-nih naučnih vprašanj, deloma pa specialnih teženj slovenskega naroda zastran odgoje mladine, obse-zajo obširen predel naučne uprave. Mislim pa, da ustrezam zapovedi ekonomije, če to, kar imam po-vedati, hkratu sporočim visoki zbornici in visoki vladi v oceno, namesto da bi brez notranje zveze, v posamezne dele razkosano in nekako avtonomizo-vano razkladal visokej zbornici.

Ljudsko šolo in njene razmere k učnej upravi pustim na strani in baviti se hočem pred vsem z onima dvema glavnima vprašanjema gimnazijskega pouka, o katerih sta ravnokar govorila oba gospoda predgovornika.

LISTEK.

Selski župnik.

(Roman. Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

Tretje poglavje.

(Dalje.)

„In Vi ste ves tak, gospod župnik. Bolje nesva mogli naleteti. Samo prosim Vas, oprostite, da tako govorim. Parižanke se znajo seveda bolje izražati, jaz pa, to vem, da bi francoski mogla go-voriti le težko umljivo, ako bi ne govorila prosto in odkrito, kakor mislim. Oh, saj sem vendar tako srečna in zadovoljna, in nadejam se, da boste tudi Vi gospod župnik zadovoljni z novima župljanoma svojima.“

„Z mojima župljanoma?“ vsklikne abbé, iz nova zadobivši besedo in zavest, ki sta ga bili za nekaj minut popolnem zapustili. „Z mojimi žup-ljani? Oprostite, milostiva gospa, oprostite, gospo-dična, jaz sem tako vznemirjen. Vidve ste torej vender-le katoličanki?“

„Seveda sva katoličanki.“

„Katoličanki, katoličanki,“ ponavlja župnik.

„Katoličanki, katoličanki sta,“ vsklikne stara Pavlina, vsa zmešana roke dvigaje, prikazavši se mej kuhinjskimi vratmi.

Gospa Scottova pogleda najprej župnika, po-tem pa Pavlino in se zelo čudi, da je z jedno samo besedo naredila tak učinek. Da je bila slika po-polna, prikaže se zdaj tudi Ivan z vrečicama v roki. Župnik in Pavlinka pozdravita ga z istimi be-sedami:

„Katoličanki, katoličanki sta!“

„Zdaj še le umejem,“ pravi gospa Scottova smeje se, „najino ime in najin rod sta Vas pre-motila. Imeli ste naju za protestantki. A to nika-kor nesva. Moja mati bila je iz francoske katoliške rodovine v Kanadi, zato sestra in jaz francoski go-voriva z lahkim naglasom in z nekolikimi ameri-kanskimi zavijanji, a vender tako gladko, da naju je lahko umeti. Moj mož je protestant, a pušča mi popolno prostost. Moja dva otroka vzgojena sta katoliški. Uprav zavoljo tega sva Vas hoteli takoj prvi dan spoznati, gospod župnik.“

„Zavoljo tega,“ pristavi Betina, „in še za-voljo nekaj družega. K temu pa potrebujeva svoji vrečici.“

„Tukaj sta, gospodična,“ veli Ivan.

„Ta je moja...“

„Ta pa moja.“

Častnik odda vrečici gospe Scottovi in Betini, in župnik ga predstavi Američankama. Pri tem pa je bil še zmirom tako razburjen, da se predstavljanje nikakor ni zvršilo po vseh pravilih. Župnik je namreč pozabil samo malenkost, ki je pa pri predstavljanji vender le jako važna: rodbinsko ime Ivanovo.

„To je Ivan, moj krščevec,“ dejal je, „po-ročnik v topničarskem polku, ki leži v Souvignyi. On je domač.“

Ivan naredi dva globoka poklona, Američanki dva majhna. Potem pa odpreta svoji vrečici ter iz vsake potegneta zvitek tisoč frankov, ki so bili lično spravljene v zelenih, z zlatom tiskanih tokih od kačje kože.

„To sem prinesla s sabo za Vaše reveže, go-spod župnik,“ pravi gospa Scottova.

„To le pa jaz,“ veli Betina.

O teh besedah spustita svoji darili v desno in levo roko starega župnika, ki je pogledal zdaj na svojo levo, zdaj na desno roko ter dejal:

„Kaj pa je to? Tu notri mora biti zlato... Koliko pa, koliko?“

(Dalje prih.)

Glavni vprašanja, za kateri tu gre, sta: klasicizem na jedni in preobloženje srednješolskih učencev na drugi strani. Nu, kar se tiče prvega vprašanja, sprožil je je velečastiti gospod poslanec baron Pirquet letos z nova in celo precizne predloge stavil je naučnej upravi. Jako me je zadovoljilo, da je načelnik naučne uprave s tako gorečnostjo zagovarjal potrebo klasičnega pouka. No, gospoda moja, ne varajmo se o tem; stvar je vendar taka, da teoremi, kakeršne je predlagal baron Pirquet, naj jim tudi pritrdi jeden ali drugi mož evropske veljave kakor Dubois-Raymond ali Esmarch, vendar v obče neso pravi. In za kaj gre pri učenju klasičnih jezikov?

Gospoda moja! Namen gimnazij ni — in jaz moram že naprej povedati, da nesem po poklici filolog — da bi učenci, dovršivši gimnazije, znali govoriti Ciceronovo latinščino ali Demostenovo grščino. Glavni vzrok, da se uče klasiški jeziki, je formalno vežbanje duha in v tem oziru sem še jaz vedno na stališču, da so klasiški jeziki neizogibni in nenadomestljivi za formalno izobraževanje duha. Nadomestiti se ne morejo s kakim modernim jezikom, n. pr. z angleščino z njeno razrušeno gramatikalo sestavo. Upliv, kateri imajo na izobraževanje mladine se najbolje vidi v primeru z izobraženostjo, ki se doseže na realkah. Gospoda moja, poučeval sem na šolah obeh kategorij in moram reči: da gimnazijci se duševno dosti bolj izobrazijo kakor realci, čeprav se na realci uče moderni jeziki in mnogo bolj goje realistični predmeti, kakor na gimnaziji. Profesorji tehniških velikih šol, uradniških in vojaških akademij so se že večkrat prepričali, da dijaki, ki so prišli iz gimnazij, lažje vspevajo v njih predmetih kakor bivši realci.

Še neko drugo stvar moram mimogrede omeniti. Ne smemo nikdar pozabiti, v kakaj tesnej zvezi je naše duševno življenje s kulturo starega veka. Če je gospod poslanec baron Pirquet trdil, da bi se z dobrimi prevodi isto doseglo, moram mu odločno oporekati, kajti prevod je v stajezmeri k izvirku, kakor odtisak v mavci k starinskemu marmorovemu kipu.

Pa tudi še neko tretjo stvar mi je omeniti. To je ozir na duh časa. Gospoda moja! Neka mučna materialistična sapa vleče današnji čas in jednostranstvo je velika nevarnost za omiko tega stoletja. V gojenju klasiških jezikov vidim obrambo, pravi ostrog onega idealizma, kateri je po mojem mnenju potreben našej mladini, zagadelj sem se srčno radoval, ko se je načelnik naučne uprave tako gorko potegnil za klasiško podlago naših srednjih učilišč. Seveda metodo — in v tem oziru jaz nikakor nečem proslavljati sedanjih odnošajev — bode treba gotovo premeniti.

Gospoda moja! Jaz mislim, da se na zgornjej gimnaziji preveč gleda na gramatiko, premalo pa na pravo vsebino, pravo snov pouka. Ko bi na zgornjej gimnaziji bilo manj pismenih del, zlasti manj prevajanja iz poučnega v stare jezike, mestu tega bi pa imeli srečnejše izbrano in bolj zanimivo berilo, ko bi se pri prevajanju gledalo sicer na kolikor je mogoče jezikovnopravilne in poleg tega po notranjem zmislu prikladne prevode, odpravila bi se marsikaka nevarna težava, mladina bi zopet dobila veselje in ljubezen do klasičnega učenja, minule bi one pritožbe, ki prihajajo iz kroga stiskanih in prestrašenih starišev celo v te prostore. Jaz mislim, da moram priporočati naučni upravi, da posebno gleda na zboljšanje metode klasičnega pouka.

Zdaj prehajam k družemu glavnemu vprašanju, ki sedaj obrača nase pozornost, namreč preobloženje učencev na srednjih šolah. To vprašanje se je bilo sprožilo v budjetnem odseku in tam so bila mnenja različna. Od jedne strani se je naglašalo preobloženje, od druge pa odločno oporekalo. Spominjam se, da je dr. Menger odločno ugovarjal, da bi bili srednješolski dijaki z učenjem preobloženi.

Njegovih besed ne morem navesti, a zmisel njih je bil, da sedanjí čas zahteva več od mladine, in se tedaj te zahteve ne smejo prezirati. Morajo se, tako mislim, da je rekel, „komolci osvoboditi našej mladini.“ (Veselost.)

No, gospoda moja, jaz moram proti dr. Mengerju iz mojih praktičnih skušenj konstatovati, da je preobloženje učencev na naših gimnazijah faktum, ki se ne da tajiti in oporekati. Nekateri faktorji so osobnega, drugi pa stvarnega značaja. Če hoče na primer sem ter tja kak učitelj, zlasti mlajši, ki so ravnokar prišli z velikih šol, predavati, ne pa poučevati, to ni pomanjkljivost sisteme, ampak tiči

le v dotičnej osebi, ter je naloga šolskega vodstva in nadzorstva jo popraviti. (Prav res je! na desni.) Drugi faktor, ki pomnožuje učenje, kateri je danes omenjal naučni minister, izhaja iz naravnega napredka človeških znanstev.

Zlasti poslednji čas so nekateri znanstveni predmeti jako napredovali, na primer zemljepis. Razvil se je poslednjih štirideset let v tako lepo in obširno znanstvo, da nihče ne bode zahteval, da bi se v naših gimnazijah gojil le v oni meri, kakor to določuje organizacijski načrt iz leta 1849, namreč samo v prvem gimnazijskem razredu po nekaj ur. Toda treba bode tudi bistveno ločiti od nebišvenega.

Drugi faktor, ki zlasti srednješolskim učiteljem otežuje delo, je pomankljivo pripravljanje učencev v ljudskih šolah. Nikakih prenapetih zaključkov nečem izvajati iz te opazke. Iskren prijatelj sem ljudske šole in visoko čislam njene učitelje. Toda ne da se tajiti resnica, da pogostem, od kar se je spremenilo naše šolsko zakonodajstvo, prihajajo učenci, v gimnazije, ki ne zadostujejo zahtevam, katere sme staviti srednja šola.

One realijo, na katere se često toliko ozira v ljudski šoli, pokažejo se v največ slučajih, kot nerabljive in pogostem mora učitelj delati na to, da se to pozabi, kar se je prineslo iz ljudske šole in šele potem se more začeti s pravim učenjem. Na elementarno znanje in na formalno vežbanje duha, zlasti gramatikalni pouk materinega jezika se pa premalo ozira, ravno tako se v novi šoli premalo gleda na aritmetiko, zlasti na računstvo na pamet, za odgojo tako važno — jaz imam namreč tudi kakor oče razne skušnje.

(Dalje prih.)

Pisma iz Rusije.

I.

(Dalje.)

Aleksander II. okrožil se je s sovetskimi, ki so mu sočustvovali in govoril je celo sam govore v sobranih dvorjan; svoj namen je pokazoval čedalje jasneje in rekel je v svojem govoru v moskovskem dvorjanskem sobranju dvorjanom resnobne besede: „Gospoda! nam je treba samim začeti na vrhu, da ne začno drugi v nizu.“ S tem je hotel reči, da, ako se ne začne reforme, bode „bunt“ rabov neizbežen.

Glavni njegovi sovetsniki so bili minister „vnutranjih del“ Lanskoj, potem Rostovcev in Miljutin, brat poznejšega vojnega ministra Miljutina. Ustanovili so se po volji praviteljstva gubernski komiteti, sestoječi iz dvorjan; ti komiteti imeli so za določo, izdelati programe, kako bi se dalo poboljšati položanje rabov. Mnogo pomeščikov je zahtevalo, da se odpravi „krepostnoje pravo“, a veliko več hotelo je, naj ostane vse, kakor je bilo; ti komiteti so po ukazu praviteljstva poslali svoje deputate v glavni komitet v Petrograd, tako da se je zbralo nekaj na podobje parlamenta, samo brez glasnosti. Tam je deputatom praviteljstvo predložilo svoj projekt, zahtevaje naravnost osvoboženje rabov. Večina deputatov bila je proti temu; no praviteljstvo predložilo jim je, podpisati protokol, in ko se je večina branila, govoré, da jim je Rostovcev posvetoval pogledati na ulico: tam so stali topovi, katerih dulo je bilo obrneño k poslopju, kjer je bilo zasedanje, pomeščiki so tu podpisali protokol, bojé se, da bi jih artilerija ne razstreljala v puh i prah. Ali je to poslednje res ali ne, zato ne jamčim, ker čital nesem nikjer, ampak slišal. Ako je res, svedoči samo, kako trdno je sklenilo praviteljstvo osvoboditi rabe; ako pa ni res, in je to le izmisel dvorjanov, da so jih primorali podpisati protokol in da ga neso podpisali dobrovoljno, je to tem bolj karakteristično za-nje.

Manifest carski o „osvoboženju krestjan“, bil je podpisan 19. februarja 1861 l. In skoraj potem poklicani so bili mužiki v cerkve, kjer so jim popi čitali carjevo voljo, tako da je čez nekaj dni uznala o njej vsa Rusija. Pripovedujejo mi, kako šumno je bilo takrat; veselje mužikov je bilo neopisano in kazalo se je v vseh možnih formah. Ravno narobe bilo je s pomeščiki; 19. februarja pela se je jih gospodstvu „večnaja pamjatj!“

Glavne zahteve manifesta, ki pa je bil sicer zapisan tako, kakor da so se pomeščiki sami soglasili, dati svobodo, bile so sledeče: Mužik je svoboden in pomeščik nema več pravice nad njegovim telesom. Zemlja, ki so jo obdelavali mužiki za-se, ostane njih lastnina; oni plačajo pomeščiku za-njo „vykup“ — odškodovanje; dvornja je ravno

tako svobodna od telesnih nakazanj, no mora dve leti ostati na dvoru pomeščika; ako pa kdo odide, plačati mu mora za-se po 20 rubljev na leto, da si pomeščik more najeti družega. V vsakej guberniji odločen je bil minimalni in maksimalni „nadél zemlji;“ čim mnogoljudnej in plodnorodnej je kaka gubernija, tem manjši je bil nadél. Manj zemlje, nego je ukaz zahteval, pomeščik ni smel razdeliti; več dati pa ga ni mogel nihče siliti. Na vsako „dušo“ prišlo je torej n. pr. 2 desetini (= 4 orale), tako da je mužik, ki je imel tri sine, dobil za-nje 6 desetin, za-se 2, vsega torej 8 desetín. Ako je bilo naseljenje bolj redko, ali zemlja bolj slaba, dobil je več. Mužiki jednega pomeščika sestavljali so „obščestvo“; „obščestvo“ bilo je zvezano „krugovoj porukoj“, t. j. poročal se (jamčil) je jeden za vse in vsi za jednega; tako je še zdaj; ako mužik jednega obščestva prodaja zemljo, prodati jo more svojemu obščestvu. „Odškodovanje“ plačevalo je tudi celo obščestvo; posamezen mužik pomeščiku ni bil mari. Pomeščiki, ki so imeli samo 21 dušo ali manj, dobili so odškodovanje takoj iz erara, erar pa ga je dobival potlej od mužikov.

Pomeščiki so upotrebljali razne zvijače, da bi še zanaprej mužik kolikor toliko ostal v njihovih rokah; ugovorili so n. pr. tu ali tam mužike, ne vzeti nadela, ampak vzeti zemljo v obrok, t. j. v najem; češ, da jim „vykupa“ ne bo treba plačevati, mužiki so tako mogli vzeti več ali manj; no ker pred slabo letino ni nihče zavarovan, zadolževali so se pomeščiku bolj in bolj in bili so zato od njega zavisni; sedanji car zakazal je „objazateljnjij vykup“ tako da zdaj obročnih ni več.

Drugi pomeščiki vzeli so vse mužike v „dvornjo“, češ, tako vsa zemlja ostane nam; no ovi so se zmotili: morali so dati zemljo vsem mužikom, ki so prej bili na zemlji.

Še drugi pomeščiki darili so mužikom zemljo; češ, doboste sicer manj, zato pa nam „vykupa“ ne bo treba plačati. Nasledek je bil spet ta, da od teh koščkov zemlje mužiki neso mogli živeti in delali so dolgove pomeščiku.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. aprila.

Državnozborna desnica se še ni sporazumela, kaj storiti z jezikovnim predlogom. Jeden del desnice je teh mislij, da naj bi se sklenil jezikoven zakon, ki bi dajal neke prednosti nemščini, drugi pa mislijo, da sedanji parlament ni zmožen te stvari povoljno rešiti. Vsa desnica je pa teh mislij, da prej ne kaže ničesar ukrepati, dokler vlada ne pove svojega mnenja.

Vnanje države.

Novo srbsko ministerstvo je tako le sestavljeno: Garašanin predsedstvo in notranje zadeve; dosedanji vojni minister polkovnik Franasović, vnanje zadeve; general Horvatović, vojsko, h kratu bode pa obdržal vrhovno poveljništvo aktivne vojske; Mijatović, finance in provizorično narodno gospodarstvo; Kujundžić, bivši poslanik v Rimu, bogočastje in pouk; polkovnik Topalović, javne zgradbe.

Kakor nekateri ruski listi javljajo, pripravljajo se nov preobrat v Bolgariji. Knez Aleksander se nekda misli proglasiti za kralja, ker se Turčija strogo ne drži sporazumljenja, katero je sklenila z Bolgarijo. Ruski listi menijo, da bodo vevlasti potem najbrž odstranile Battenberžana, ko bi se samovoljno proglasil kraljem. Ko bi pa knez ne hotel proglasiti se kraljem, bode pa bolgarski narod sam proglasil nezavisnost Bolgarije in Vzhodne Rumelije in pognal kneza Aleksandra. Rusija bode pa potem skrbela, da bodo Bolgari dobili samostojnost in ostali zedinjeni. — Po družih poročilih se bode pa knez udal, ko bode jedenkrat konferenca sklenila, da se imenuje generalnim guvernerjem na pet let, in narod mu bode odpustil videč, da se ne kaže ustavljati željam vse Evrope. — Konferenca se je danes sešla. — Včeraj je bil rojstni dan bolgarskega kneza. V Sofiji bila je slovesna zahvalna služba božja, katere so se udeležili vsi diplomatski zastopniki razen ruskega. Vse hiše so bile okrašene z zastavami razen hiše ruskega diplomatskega agenta.

Razmere mej Turčijo in Grško so vedno bolj napete. Turške čete se bližajo grškej meji. Po nekem poročilu iz Aten so Turki že zaseli neko pozicijo na grškej zemlji in tam delajo utrdbe. Grška zbornica je jako vojevita. Opozicija napada vlado, da je pokazala premalo odločnosti.

Več zemstev južne Rusije se je obrnilo do vlade s prošnjo, da bi Nemcem prepovedala naseljevati se v Rusiji, ker nemške naselbine spodkopavajo ruske kmete. — Po veliki noči pride na Rusko-Poljsko vladna komisija iz Peterburga, da bode na lici mesta pregledala kmetske razmere.

Belgijski general Van der Smissen je ukazal vsem poveljnikom njemu podrejenih čet, da naj strogo pazijo, da se mej vojaki ne bodo razširjevale anarhistične tiskovine, ter naj je točno poučujejo o dolžnostih, ki jih imajo nasproti izgredom.

Poljski listi se pritožujejo, da na **Pruskem** poljske otroke pri upisavanju v šole upisujejo za Nemce, ako je njih ime nemško ali pa, če stariši le nekoliko nemščine razumejo. Vsi poljski listi zahtevajo, da bi se stariši zaradi teh nerednostij pritožili na višje instance.

Francoska vlada je ukazala urednika „Intransigeanta“ Ducquercy in Roche zapreti, ker sta šuntala delavce v Decazeville. 10 žandarjev in 25 dragoncev ja je odpeljalo uklenena iz Decazeville. To je pa narod jako razdražilo, vsi Pariški listi izimši „Figaro“, grajajo tako postopanje vlade. Rochefort trdi, da vlada zategadelj postopa tako strogo, da ustreže Sayu in Rothschildu, ker sicer bi vlada ne dobila posojila, katero bode morala iskati. Francoske delavce je posebno razdražilo, ker hoče neka družba najeti 600 Lahov, ker domačini ne hote delati. Ko bi res prišli laški delavci, bodo domačini začeli razsajati. „Rajši umrjemo v boji, kakor za gladom,“ pravijo.

O volitvah za cortes na **Španskem** še ni točnih poročil. V Madridu je voljenih 5 vladnih pristašev, 1 republikanec in 1 konservativec.

V **severnoameriških** zedinjenih državah so delavci pri raznih železnica napravili strajk. V Fort-Worthu so napali uradnike, ki so hoteli odpraviti dalje tovorni vlak. 7 oseb je bilo mrtvih in več ranjenih. Na stotine oboroženih meščanov straži po ulicah, da zabranjuje izgrede. Vse prodajalnice so zaprte.

Mehikanski predsednik je v ogovoru pri otvorjenju kongresa objavil, da se finančne razmere dežele vidno boljšajo. Stroge naredbe proti tiho tapstvu so precej povečale državne dohodke. Dekret o izmenjavi državnega dolga je povišal narodni kredit. Obresti se bodo 1. julija točno izplačale.

Dopisi.

V **Gradcu** 4. aprila. [Izv. dopis.] Graška „Tagespost“ poroča, da bodo baje ravnatelj in profesorji Mariborskih, Ptujskih in Celjskih srednjih šol svojemu pokrovitelju in za razvoj spodnještajerskih šol neki jako zaslužnemu deželnemu šolskemu nadzorniku dr. Zindlerju zaupnico votirali. Celjani so to že storili in kakor „Tagespost“ naznanja jednoglasno. Od drugod še ni glasu.

Da ima mnogo teh gospodov res uzrok, se Zindlerju poklanjati, to je znano.

Ko se je Zindlerju, ki je navaden matematik in fizik, v vsem drugem pa, kakor je dovolj znano izza časa njegovega službovanja v Ljubljani in Gorici, gola ničla, izročilo nadzorovanje vseh predmetov, tudi humanističnih, za katere nima nikake sposobnosti, začeli so Švabje laziti od vseh strani na slovenske naše šole in izpodrinili so brez vse konkurence na tihem po milosti, nasvetih in pokroviteljstvu ravno tega gospoda Zindlerja, katerega proslavljajo Celjski zaupniki, slovenski živelj skoro že povsod.

To je teklo kar gladko: službe se neso razpisavale, temveč kar tako oddavale, posebno v takih slučajih, ko se je bilo neprijetne konkurence bati. Slovenec našel je milost, če je pokazal, da je zanesljiv kimovec in da nema svojega moškega prepričanja. Kajti taki ljudje se dajo rabiti in ako je treba votirati zaupnico jednoglasno, votirajo jo tudi z veseljem.

Naj le Celjsko učiteljstvo zaupnico votira svojemu velezaslužnemu dobrotniku, samo pazi naj, da ne bode njemu slovenski narod nezaupnice votiral, kakeršno že davno zasluži in da se ne bode povprašalo: Kaj pa ste vi napravili iz Celjske, svoje dni slavne gimnazije? Ali mislite, da je dostojno, da se po Wachtarci in Gr. klepetulji trgate in prepirate, so li vaši čini pedagogični in pametni, ali ne; da se kregate in kavsate zavoljo slovenskega petja na šolah, ki stoji na slovenskih tleh, na šolah, obiskovanih večidelj od slovenskih učencev in plačanih od slovenskih davkoplačevalcev? Kar se samo po sebi razumeva, o tem se ne govori in ne klepeče. Da tukaj takta in pa one avtoritete primankuje, ki izvira iz možkih značajev in prave temeljite učenosti, to prepevajo že dlje časa vrabci z vseh streh.

Iz Celja 4. aprila. [Izv. dop.] Na našej gimnaziji še ni konca preiskavam: štiri mesece se že druga za drugo vrsti in imamo jih že lep venec. Najnovejša preiskava je pokazala, mej katerimi dijaki „eine grosse Verwilderung einreisst,“ iz nje se lahko vsakdo osvedoči, kake pohlevne in mirne ovčice so nemški dijaki.

Bilo je pozno po noči, ko je nekaj nauduženih nemških dijakov, vračajočih se od svoje knajpe domov, v mestu pred kolodvorom po naključbi nalletelo na kolovoznico. Jeden jo takoj začne semtertja vozariti, ter napravi tak ropot, da je privabil celo birača. Ta se usmili nemškega dijaka ter ga za to noč odvede na magistrat, da se mu ondu poleže furor teutonicus.“

Dotičnik se je seveda samo spodtaknil nad kolovoznico, drugega nič, no vendar mu je bila „kamen spodtike,“ ker je pouzročila njegovo izključbo. Vprašati moramo, ali ne priča ponočno rogoviljenje in kričanje pijanih nemških dijakov, katero celo redarstvo prisili postopati proti takemu kaljenju nočnega miru, mnogo bolj „von allgemeiner Verwilderung,“ nego slovensko pevanje cesarske pesmi. dasi proti ukazu?

Pri tej priliki omenimo tudi, da ona aféra o menzuri dveh nemških dijakov, pri kateri je bil jeden tako hudo na roki ranjen, da je skoro tri tedne iz šole izostajati moral, še vedno spava „den Schlaf des Gerechten.“ Ne znamo, kaj je temu uzrok, Morda imajo nekateri gospodje za take stvari slab spomin — kdo bi se pač spominjal takih malenkosti v času, ko se izključti slovenski dijak radi prestopa „horae le galis“ — ali so pa morda drakonične kazni samo za nekatere, po naključbi Slovence, ali se pa morda o stvari noče nič slišati, ker so nekatere precej visoke osebe upletene v njo. Bodi temu, kakor hoče; nam se dozdeva, da ni v spodnji Štajerski latinska prislovica „manus manum lavat“ samo na papirji — kakor naša enakopravnost — nego, da se hoče tudi praktično izvajati.

Iz Bohinjske Bistrice 2. aprila. [Izv. dop.] Pravila za „narodno Čitalnico“ nam je c. kr. deželna vlada potrdila. Upisovanje udov se je pričelo in gre prav dobro naprej. Velikonočni ponedeljek se bode Čitalnica slovesno odprla, o katerej otvoritvi bomo program pozneje naznanili. Nadejamo se častitih gospodov tudi od drugod zlasti iz Ljubljane, da slavnost otvorjenja toliko bolj povzdignete in našim krepkim Bohincem pokažete, kaj je slovanski živelj, kajti pri nas se malokdaj pripeti, da bi nas kak izboren Slovenec v govoru bistril.

Potrebno je zelo potrebno, da se v Bohinji otvori narodna Čitalnica, ker se je nemčursk duh prijel že marsikaterega Bohinjca, ako je kje na tujem ujel par nemških besed. Vsaj tudi ni čuda, časnikov ne bere in, če mu kak privadran klativitez kaj novega pove, drži se trdno, bodi še tako izmišljeno in neosnovano. V dokaz, kako se nemščina pri nas usiljuje, Vam pošljem v izvirniku „meldzettel,“ da se prepričate, kako se pri nas nemškutari. Ko otvorimo Čitalnico, bode morda tudi pri nas se na bolje obrnilo.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je požarni brambi v Črni 80 gld., požarni brambi v Tinjah na Dolenjem Štajerskem 60 gld.

— (K današnji dopolnilni volitvi) II. razreda v mestni zbor Ljubljanski prišlo je 115 volilcev. Izvoljeni so: Toma Zupans 109, dr. Henrik Dolenec s 106, dr. Josip Vošnjak s 105, Fran Povše s 102, Josip Benedikt s 101 glasom.

— (Vabilo) k društveni besedi, katero priredi narodna čitalnica Ljubljanska v nedeljo dne 11. aprila 1886. Vspored: 1. Soedermann: „Kmetska svatba“; nešan zbor (nov). 2. a) J. Brahms: „Ogerski plesi“ št. 7. b) A. Dvořak: „Slovanski plesi“ št. 8. igrata na glasoviru gospica M. Kobilčeva in gospod Josip Maier. 3. a) A. Rubinstein: „Asra“, b) Iv. pl. Zajc: „Lastavicam“, tenor-solo s spremljevanjem na glasoviru; poje g. Anton Razingar, spremlja gospica M. Kobilčeva. 4. C. Kreutzer: Trospev in zbori iz opere „Prenočišče v Granadi“; solisti gospa A. Svetkova, gg. Iv. Přibil in Štampcar. Na glasoviru spremlja g. pl. Ohm-Janušowsky. 5. Domači prepir. Kratkočasna igra v 1. aktu. — (Po nemškem prsto poslovenil Jakob Zabukovec.) Osebe: Mož — Žena — Sosed. Začetek ob pol 8. uri zvečer. Pristop k besedi je dovoljen izključljivo le č. p. n. društvnikom. Odbor.

— (Stavbena delavnost v Ljubljani.) Sedaj je skoro že gotovo, da se vojašnica še letos zidati začne. Delo oddalo se bode kranjski stavbeni družbi, ki je stavila najugodnišo ponudbo. — Na Vrtači bode stavbena družba sezidala dve hiši, v

katerih bode 28 popolnem ločenih stanovanj. — V Rimskih ulicah bode g. dr. Munda popravil in obnovil svojo (poprej Zwajerjevo) hišo, poleg stare hiše pa sezidal novo hišo v dve nadstropji. — Na sv. Petra nabrežji na vrtu bivše gostilne „Zu den drei Fahnen“ bode g. Goljaš postavil novo lično hišo. — Pri sv. Krištofu zidalo bode mesto bolnišnico za silo, v tabačni tovarni pa se bode postavila nova delavnica, proračunjena na 31.000 gld.

— (Grofinja Chambordova) imela je dosmrtni užitek vse ostaline svojega soproga. Po njene smrti pripade premoženje dedičema: vojvoda Parmeški dobi dve tretjini, grof Bardi tretjino. Grof imel je graščine: Chambord na Francoskem, St. Hubert v Banatu, Brunsee na Štajerskem in obligacij za 8 milijonov. Grofinja Chambordova pa je imela graščino Frohsdorf in precejšnje premoženje v gotovini, katerim upravlja Rothschild. Premoženje grofinje podedujeta don Alfonzo in starejši sin don Carlosa.

— (Nova knjiga) izšla je pod naslovom: Delavski prijatelj. „Nauki, ki so delavcem v sedanjosti dobi posebno potrebni. Spisal France Podgornik. Cena 20 krajcarjev. Novomesto. Tiskal in založil J. Krajec. 1886. 52 str.“ — Knjižica, katero je pisatelj posvetil slovenskim delavskim društvom, ima za delavce jako umestno vsebino V I. oddelku: „Nauki, ki so delavcem v sedanjosti dobi posebno potrebni“, omenjajo se na kratko teorije Adama Smitha, Malthusa, Frederika Lista, Ricarda, Careya, St. Simona, Proudhona, Louisa Blanca, Lassalle-a in Marxa, v II. oddelku pa se prav popularno razpravlja vprašanje: „Po čem je delavcem hrepeneti v sedanjem času?“ Knjižica je po vsebini in po obliki priporočila vredna in bode posebno delavskim krogom dobro došla.

— (Ptujška posojilnica) imela je marca meseca 18.431 gld. 12 kr. dohodkov, 17.865 gold, 53 kr. pa izdatkov, torej 36.296 gold. 65 kr. prometa. —

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Carigrad 6. aprila. Konferenca trajala 45 minut brez kakega posebnega dogodka. Po običajnem nagovoru predsednika Said paše podpisali so vsi pooblaščenici zapisnik, v katerem se ponavlja turško-bolgarski dogovor, in je guvernerstvo Vzhodnje Rumelije določeno na pet let.

Charleroi 6. aprila. Sodišče obsodilo vodje štrajkujočih delavcev na trimesečno do petletno ječo. Mesto mirno, do 10.000 ljudij brez dela. Danes se bode delo večinoma zopet pričelo.

Rim 6. aprila. „Rassegna“ zagotavlja, da vesti o ministerski krizi nemajo nikakega resnega značaja.

Sevastopol 5. aprila. Car in carica odpotovala včeraj opoludne v Jalto, od koder se z vozom popeljeta v Livadijo.

Razne vesti.

* (Strašen prizor lynchjustice.) Farmer Hospy blizu Caroltowna ob Mississippiji si je nakopal sovraštvo zamorcev s tem, da je nagovarjal bele ljudi, da naj ne vzamejo v službo nikakega zamorca ter ne trpé v obližji nikake zamorske naselbine. Zamorci so v bližini hoteli osnovati novo selo, ter jo imenovati „Lincoln.“ Ko so zamorci že postavili nekaj koč, jih pa jim uniči požar. Dolžili so Hospy-ja, da je zažgal. Obstopili so njegovo hišo in ga na grozen način umorili. Hospy se je dolgo branil z revolverjem proti napadalcem, a nazadnje je le omagal. Ker so ljudje v bližini slišali streljanje, prihiteli so in ujeli nekaj črnih morilcev. Po izpovedih ujetih morilcev izvedeli so tudi za druge. 17. marca m. l. so morilci stali pred sodiščem v Caroltownu. Tajili neso zločinstva. Glavni prouzročitelj umora je zaklical: „Dobro vemo, da nas hočete uničiti, a to nas ne straši. Da je le Hospy, ta pes, crknil, izvršili smo to dejanje ne zase, ampak za svoje otroke. „Drugi zločinci so z veselimi klici pozdravili besede svojega voditelja.“ Pri tej priči ustopi v dvorano petdeset našemljenih mož z revolverji. Zasliši se streljanje. Trinajst zamorcev se je zgrudilo mrtvih na tla, trije so bili težko ranjeni, drugi so se pa rešili s tem, da so hitro poskakali skozi okna iz sodnje dvorane. Nasemljeni so se priklonili porotnikom in sodnikom ter odšli. Zanimivo je, da so sodniki in porotniki popolnem mirno sedeli, ko se je vršil napad. Ko so našemljeni napadovci odšli, objavil je mirno predsednik porotnikom: „Ker ni zatožencev, sklenem sejo.“ Kakor se domneva so sodniki in porotniki že poprej dobro vedeli, kaj se bode zgodilo, ter so bili sporazumljeni z napadovci.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
5. aprila.	7. zjutraj	738-98 mm.	9-0° C	sl. zah.	obl.	
	2. pop.	737-98 mm.	20-2° C	sl. szh.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	738-68 mm.	12-6° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura 13-9°, za 5-5° nad normalom.

Dunajska borza

dné 6. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	15 kr.
Srebrna renta	85	25
Zlata renta	113	80
5% marena renta	101	70
Akcije narodne banke	879	—
Kreditne akcije	295	08
London	125	85
Napol.	10	—
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	61	70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
Ogrska zlata renta 4%	102	90
papirna renta 5%	94	95
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	124	30
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	10
Kreditne srečke	100 gld.	179
Rudolfove srečke	10	17
Akcije anglo-avstr. banke	120	117
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	205

Zahvala.

Za mnoge dokaze srčnega sočutja, za poklonjene krasne vence povodom smrti presrečno ljubljene gospoda

IVANA PRIBOŠIČA,

kakor tudi za mnogobrojno udeležitev pri pogrebnem sprevodu izrekamo vsem najtoplejšo zahvalo.

Žalujoci sorodniki.

Ljubljana, 6. aprila 1886. (235)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče pice,
i kas izkušani liek proti trajnom kašlju pljučevine i
želudca bolesti grkljana i proti mēhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Dobra travnika

v Mestnem logu Ljubljanskem prodaj-
sta se iz proste roke.

Kupci naj se oglašijo pri posestnici **Marijani Loh-**
kar v Ljubljani, Križanski trg št. 5. (236-1)

Tujci:

5. aprila.

Pri **stenu**: Pfefferkorn
z Dunaja. — Fedra. Dan-
drem iz Trsta. — Braune
iz Kočevja. — Rack z Du-
naja. — Sostersič iz Pulja.
— Frenkeš iz Gorice. —
Klein z Dunaja. — Dr. Sche-
gula iz Postojane.
Pri **malici**: Blaschke
z Dunaja. — Harmens iz
Grada. — Kobler iz Reke.
— Gerstel z Dunaja. —
Friedrich iz Budimpešte. —
Anton iz Grada.
Pri **avstrijskem ce-**
sarju: Indoff iz Trsta. —
Pichler iz Kočevja. — Po-
lak z Dunaja. — Papa iz
Loke. — Strkelj iz Za-
greba.

„Kako sem se jaz likal.“

Povest slovenskega trpina v poduk in zabavo. Sestavljen in
spisal **J. Alčovec**. 35 pol v osmerki. Dobiva se za zni-
žano ceno 1 gld. izvod, po pošti 10 kr. več, samo pri
Anton Obrezi, ključarske ulice št. 3, III. nadstr.

„Ne v Ameriko!“

Povest Slovencev v poduk, od istega pisatelja, za zni-
žano ceno 60 kr., po pošti 5 kr. več. (231-1)

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji člo-
veškega telesa, glavobolu, navalu krvi,
otrpnenih udih, skazenem žolodci, po-
manjkanju sili do jedi, jetrnih in obi-
stnih boleznih, in presegajo v svojem učinku
vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva.
Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna
škaflija samo 21 kr.; jeden zavoj s 6 škaflijami 1 gld.
5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne raz-
pošilja. — Prodaja (650-23)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Deželna Rogaška slatina.

Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni.

Z vinom mešana prijetna hla-
dilna pijaca. (149-8)

Dobiva se pri g. **Mih. Kastner-ji**, kakor tudi pri
gg.: **Josipu Fabian-u**, **C. C. Holzer-ji**, **Peter Lassnik-u**,
J. Luckmann-u, **Jan. Perdan-u**, **Jos. Schläpfer-ji**, **Schuss-**
nigg-u & Weber-ji, **Josipu Terdini v Ljubljani**.

Zrebanje že 24. tega meseca.

Kincsem SREČKE a 1 gld. 11 srečk 10 gld.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odteg- 20% 4788 denarnih
ljajem dobikov.

Kincsem-srečke dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba:
Budimpešta, Waitznergasse 6. (142-24)

Varst. znamka.

B. Strassnicky-jevo

zdravilno sladno pivo,

analizovano po gosp. docentu dr. Kratschmer-ji.

Najslavnejše in najprve avtoritete medicinske znanosti, kakor gospodje
dvorni svetnik profesor pl. Bamberger, dvorni svetnik profesor Braun pl.
Fernwald, dvorni svetnik profesor dr. Th. Billroth, profesor Albert, vladni
svetnik profesor Schnitzler, profesor Hofmohl so jednoglasno pisмено izjavili,
da je zdravilno sladno pivo izvrstno redilo in zdravilo pri boleznih popolnega
nedostatka krvi, pri obohah, ki so vsled dolgih boleznih oslabele in shujšale,
pri boleznih sapnika in prsij itd. itd. Posebno izvrstno in čudovito naglo pa
upliva „zdravilno pivo“ pri ženskih boleznih, ščipanju po trebuhu pri otrocih
in pomaga, da se preboleli po težkih boleznih hitro okrepejo.

Priznalna pisma si vsakdo lahko ogleda v mojej pisarni.
Cena steklenici z Dunaja z navodilom, kako rabiti, z zavijanjem in franko
pošiljatelj po železnici ali ladji 50 kr. Cena zabojčku za poskušnjo a 5 ste-
klenic gld. 2.80.

Glavna zaloga za razpošiljanje in kleti:

Ober-Döbling, Nussdorferstrasse 29

v lastnej hiši.

(220-1)

Dobiva se pri: **Ubald pl. Trnkoczy**, lekar; **Jos. Svoboda**, lekar; **G. Piccoli**, lekar.

Učenece

se takoj vsprejme v neke večje trgovini z mešanim bla-
gom na Dolenjskem. — Pisma na upravništvo „Slovenskega
Naroda“. (215-3)

Velika partija 1 (788-140)

ostankov sukna

(po 3-4 metre), v vseh barvah, za polno možko
obleko, pošilja po poštenu povzetju, ostanek po
gld. 3.75

. **Storch v Brnu.**

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Resolvirno milo,

izumljeno in napravljeno od

Fraňa Pichler-ja, c. k. živ. nadzdravnika v avst.-oger. vojski,
se je za dobro pokazalo pri vseh vnanjih poškodo-
vanjih

konj in goved.

Večkrat odlikovano s častilnimi spričevali, zahvalnimi
in priznalnimi pismi živinozdravnikov, kmetijskih dru-
štev in zavodov ter mnogobrojnih posestnikov. —
V Ljubljani prodajajo: **Mihail Kastner**, **Viljem Mayr**,
Josip Schläfer. (136-9)

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„PURITAS“ mleko za pomlajenje las

OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„PURITAS“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katere ima
skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlaja, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-
najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„PURITAS“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor
se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajšnicah in nobenega sledu barve se ne za-
pazi, ker

„PURITAS“

ne barva, ampak pomlaja.

Raba

je najbolj prirota na svetu. Ulje se mleka na roko, tako dolgo maže z njim lase, da so
vsi zadosti vlažni, in ponavlja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje do-
bili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanajst dni, potem je za njih
daljšo ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé
zalisci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „PURITAS“ velja 2 gld. (pri razpošiljanju 20 kr. za stroške) in se lahko
naroči proti poštenu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri **Ed. Mahr-u**, parfumerji.

V Celoveci prodaja: **P. Birnbach**, lekar „pri obelisku“; v **Beljaku** **J. Detoni**, coiffeur, poleg hotela „pri
pošti“; v **Mariboru** **W. König**, lekar. (221-1)